

Единъ студентъ декемврийски день, по главната улица на Гюргево, вървѣше едъръ румънски стражарь. Той бѣше облѣченъ въ живописна униформа, въоръженъ съ револверъ и дълга сабя, която звънтѣше по камънитѣ. На една крачка задъ него прибѣгваше да го догони низкъ човѣкъ съ лукави очички. Това бѣше познатиятъ шпионинъ Димитраки. Още заранѣта той отиде при гюргевския полицмайстеръ и му събщи, че въ една самотна кжща край града се събиратъ всѣки день подозрителни българи. Тѣ сигурно крояха нѣщо опасно. Полицмайстерътъ реши да прати стражарь, за да провѣри, какви сж тия хора.

Гордо, безъ да обръща внимание на лигавия шпионинъ, стражарьтъ вървѣше, а Димитраки му даваше обяснения и сочеше кжщата, която се виждаше вече задъ завоя. Тукъ шпионинътъ остана да чака. Стражарьтъ самъ продължи пжтя си.

Наистина, въ тая низка и стара кжщица, отъ единъ месецъ насамъ всѣки день се събираха твърде опасни хора. Тѣ крояха да съборятъ въ-

ковната турска империя и да извоюватъ свободата на България. Това бѣха апостолитѣ: Стефанъ Стамболовъ, Георги Бенковски, Панайотъ Воловъ, Г. Икономовъ, Ст. Заимовъ, Г. Апостоловъ, Никола Обретеновъ, Ил. Драгостиновъ, Хр. Караминковъ и Христо Голѣмия. Въ тая свита кжщица се работѣха правилници, наставления, записваше се клетвата въ много екземпляри, тѣй като всѣки бунтовникъ трѣбваше да я знае; опредѣляха се хора за тайната поща; назначаваха се бждащи войводи и се готвѣше голѣмиятъ планъ за общото народно въстание. Тукъ България бѣше раздѣлена на четири революционни окржга.

И тоя день бѣха събрани всички. Сега тѣ опредѣляха, въ кой окржгъ, кои апостоли трѣбваше да отидатъ. Всички бѣха увлѣчени въ разговоритѣ и никой не чу и не видѣ стражара. Той се изкачи по низката стълба. Като мислѣше, че вътре има прости български градинари, блѣсна вратата, безъ да почука.

— Що за хора сте вие? Какво правите тукъ? — попита той като